

Vyvěšeno: 16.6.2026

Svěšeno: 1. 7. 2026

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaromíra Klepše a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Ing. Viery Horčicové ve věci

žalobce: **Pavel Nárožný**, narozen 5. 6. 1975
toho času Věznice Bělušice, Bělušice 66, 434 01 Bělušice

proti
žalovanému: **Nejvyšší státní zastupitelství**
sídlem Jezuitská 585/4, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 1 SIN 316/2025-16 z 17. 12. 2025

takto:

- I.** Rozhodnutí žalovaného č. j. 1 SIN 316/2025-16 z 17. 12. 2025 a rozhodnutí Vrchního státního zastupitelství v Praze č. j. SIN 49/2025-19 z 10. 11. 2025 se ruší.
- II.** Vrchnímu státnímu zastupitelství v Praze se nařizuje poskytnout žalobci informaci požadovanou v žádosti ze 14. 9. 2025: sdělení Vrchního státního zastupitelství v Praze č. j. VDT 1098/2025-4 z 8. 7. 2025 v neanonymizované podobě na jeho e-mailovou adresu: narpav4711@centrum.cz, a to do 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku.
- III.** Žalobci se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV.** Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí.

1. Dne 16. 9. 2025 obdrželo Vrchní státní zastupitelství v Praze (dále jen „*VŠZ v Praze*“) žádost žalobce podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „*InfZ*“),

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Štěpinová.

o poskytnutí sdělení č. j. VDT 1098/2025-4 z 8. 7. 2025 v neanonymizované podobě na uvedenou e-mailovou adresu. Rozhodnutím č. j. SIN 49/2025-7 z 24. 9. 2025 VSZ v Praze žádost odmítlo podle § 11 odst. 6 písm. a) InfZ. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, jemuž žalovaný rozhodnutím č. j. 1 SIN 311/2025-8 z 31. 10. 2025 vyhověl, rozhodnutí VSZ v Praze pro nepřezkoumatelnost zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně předeštel svůj právní názor na projednávanou věc, tedy že je možné žádost odmítnout pro zneužití práva podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ.

2. V návaznosti na zrušující rozhodnutí žalovaného odmítlo VSZ v Praze žádost podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ rozhodnutím č. j. SIN 49/2025-19 z 10. 11. 2025 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). VSZ v Praze doplnilo požadované podklady do správního spisu a postupovalo v souladu s právním názorem vysloveným žalovaným. Současně upozornilo, že žalobce požadoval informaci, kterou již dříve získal v listinné podobě podle zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a že správní orgány nejsou povinny vytvářet žalobci bezplatné kopie již poskytnutých informací. Smyslem žádosti žalobce nebylo využití práva na svobodný přístup k informacím, nýbrž nepřiměřené zatížení povinného subjektu.
3. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný naznal, že VSZ v Praze aplikovalo důvod odmítnutí žádosti o poskytnutí informace podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ včas, a s jeho posouzením se plně ztotožnil. Do odůvodnění z převážné části převzal argumentaci ze svého rozhodnutí v obdobné věci č. j. 1 SIN 96/2025-38 z 24. 11. 2025. Konstatoval, že žalobcova žádost představuje součást jeho dlouhodobé a systematické procesní aktivity vykazující znaky zneužití práva na svobodný přístup k informacím. Žalobce opakovaně podává vůči povinným subjektům vysoký počet žádostí, jež spolu obsahově nesouvisejí. Jejich charakteristickým rysem je požadavek na zaslání dokumentů v elektronické podobě, ačkoli je žalobce již prokazatelně obdržel v listinné formě a jejich obsah je mu znám. Tím fakticky využívá orgány veřejné moci jako „*bezplatné copycentrum*“. Takové jednání podle žalovaného nelze považovat za výkon práva směřující k získání informací či k účasti na veřejné kontrole veřejné správy, nýbrž za požadavek na administrativní úkony, jejichž účelem je toliko převod již známých dokumentů do jiné formy. Uvedené jednání navíc vykazuje i šikanózní prvky, neboť souvisí s reakcí žalobce na jeho vlastní trestní věci. Z těchto důvodů žalovaný považoval odmítnutí žádosti za legitimní uplatnění zákazu zneužití práva.

2. Argumenty účastníků řízení.

4. **Žalobce v žalobě** namítl, že jeho žádost nelze považovat za zneužití práva. Jako privilegovaný žadatel o informace legitimně požadoval jejich poskytnutí v neanonymizované podobě na svou e-mailovou adresu. Požadovanými informacemi VSZ v Praze disponuje a je povinno je poskytnout. To vyplývá i z práva na řádnou správu. Motivace žalobce k podání žádosti přitom není rozhodující. Přesto uvádí, že požadovanou informaci potřebuje jako podklad pro soudní řízení vedené v jeho věci u Krajského soudu v Ústí nad Labem. Vzhledem ke své nemajetnosti si nemůže ve věznici pořídit kopii originálu dokumentu a zaslat ji soudu.
5. Dále žalobce upozornil, že § 11a odst. 1 písm. b) InfZ je možné aplikovat pouze ve lhůtě sedmi dnů ode dne přijetí žádosti. Jelikož VSZ v Praze tento důvod použilo až po uplynutí téměř dvou měsíců od přijetí žádosti, postupovalo v rozporu s InfZ. Pokud žalovaný z tohoto důvodu prvostupňové rozhodnutí nezrušil, zatížil řízení nezákonností.
6. **V doplnění žaloby** z 16. 3. 2026 žalobce odkázal na konkrétní judikaturu NSS, kterou podle jeho názoru správní orgány porušily, když jeho žádost s odkazem na zneužití práva odmítly.
7. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nejprve zdůvodnil, proč neměl soud osvobodit žalobce od soudního poplatku. K argumentaci obsažené v napadeném rozhodnutí dodal, že žalobce mohl zaslat Krajskému soudu v Ústí nad Labem originál požadované informace, jímž disponuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Štěpinová.

případně jej požádat, aby si dokument vyžádal přímo od VSZ v Praze. Současně upozornil, že žalobce nepochybně svou enormní procesní aktivitu podle InfZ. V tom kontextu odkázal na příložené vyjádření Věznice Bělušice z 12. 3. 2026, rozhodnutí VSZ z 18. 2. 2026 a spisový materiál v řízení 1 SIN 28/2025.

8. **Žalobce v replice a jejích doplněních** doplnil, že § 11a odst. 1 písm. b) InfZ má prostřednictvím sedmidenní lhůty zabránit tomu, aby povinné subjekty účelově měnily svou argumentaci v závislosti na průběhu řízení. Současně podotkl, že správní orgány neprokázaly jím údajně vyvolanou nepřiměřenou zátěž spočívající v množství podaných žádostí. Žalovaný sice poukázal na 1 753 žalobcem odeslaných zásek za rok 2025, avšak nemá k dispozici jejich obsah, a není proto zřejmé, jak mohl dovodit, že podstatnou část tvoří žádosti podle InfZ. Žalobce dále namítl, že vyjádření Věznice Bělušice, na něž žalovaný odkazuje, představuje nezákonný důkaz ve smyslu § 5 zákona o státním zastupitelství. Uvedl, že k VSZ v Praze podal za celé období pouze jednu žádost o informace a k žalovanému 12 žádostí za rok. Současně zdůraznil, že žalovaný nemusel požadovanou informaci převádět do jiné podoby, jak tvrdí, a pokud ano, nese v tomto směru důkazní břemeno. Nakonec dodal, že k podání žádosti o informace jej vyzval Krajský soud v Ústí nad Labem.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení a právní východiska.

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná a podala ji včas oprávněná osoba. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z hlediska vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí.
10. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož oba účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili (žalobce v replice a v podání z 25. 5. 2026, žalovaný ve vyjádření k žalobě z 20. 3. 2026). Důvodem pro opačný postup nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (rozsudek NSS 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009).
11. Žalovaným navržené důkazy – správní spisy ve věcech sp. zn. 1 SIN 12/2025, 1 SIN 28/2025, 1 SIN 36/2025, 1 SIN 38/2025, 1 SIN 42/2025, 1 SIN 56/2025, 1 SIN 59/2025, 1 SIN 72/2025, 1 SIN 81/2025, 1 SIN 85/2025 a 1 SIN 301/2025, vyjádření Věznice Bělušice z 12. 3. 2026 a rozhodnutí VSZ v Praze č. j. SIN 204/2026-7 z 18. 2. 2026 – soud neprovedl, neboť nebyly pro posouzení věci relevantní z důvodů rozvedených v bodě 26 rozsudku.
12. Ani žalobcem navržené důkazy – poskytnutí informací Ministerstvem spravedlnosti z 26. 1. 2026 o charakteristice Listiny základních práv Evropské unie, poskytnutí informací Krajským státním zastupitelstvím v Ostravě z 15. 7. 2025 o provádění dozoru ani Vysvětlení k Listině základních práv – soud neprovedl, neboť je shledal irelevantními. Žalobce buď neobjasnil, jaká skutková tvrzení mají důkazy prokazovat, nebo se k důvodu zrušení napadeného rozhodnutí nevztahují.
13. Mezi účastníky panuje spor o to, zda povinný subjekt aplikoval důvod odmítnutí žalobcovy žádosti o informace podle § 11a InfZ včas a, pokud ano, zda žalobce jejím prostřednictvím skutečně zneužívá právo ve smyslu písm. b) citovaného ustanovení.

3.2. Včasnost aplikace § 11a InfZ.

14. Žalobce namítá, že povinný subjekt může užít § 11a odst. 1 písm. b) InfZ pouze v sedmidenní lhůtě ode dne přijetí žádosti. Protože jej VSZ v Praze užilo až po necelých dvou měsících od přijetí žádosti, postupovalo v rozporu s InfZ.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Štěpinová.

15. Soud připouští, že lhůta obsažená v tomto ustanovení může vyvolat jisté interpretační pochybnosti. Jak uvedl žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí, důvodová zpráva výslovně povahu lhůty neřeší a soud dodává, že se k ní dosud explicitně nevyjádřily ani správní soudy.
16. Zákonodárce zavedl § 11a do InfZ novelou zákona č. 241/2022 Sb. s účinností od 1. 1. 2023. Podle jeho znění *povinný subjekt může odmítnout žádost nebo její část do sedmi dnů ode dne jejího přijetí*, jestliže je jejím cílem zneužití práva vymezené pod písm. a) a b). Možnost odmítnutí žádosti pro zneužití práva tedy váže výslovně na dobu „do sedmi dnů ode dne jejího přijetí“. Její počátek je navíc jednoznačně stanoven v § 14 odst. 1 InfZ, podle něhož žadatel podal žádost dnem, kdy ji povinný subjekt obdržel.
17. Zákon tedy spojuje možnost aplikace § 11a InfZ s okamžikem prvotního přijetí konkrétní žádosti, nikoli s pozdějším procesním vývojem. Měla-li by lhůta jen pořádkový charakter, její výslovné zakotvení v zákoně by postrádalo smysl. Fakticky by totiž nijak neomezovala možnost povinného subjektu aplikovat § 11a InfZ i později, typicky až poté, co neuspěly jiné věcné důvody odmítnutí. Právě tomu má však podle názoru soudu sedmidenní lhůta zabránit. Má chránit žadatele před tím, aby se z § 11a InfZ stal univerzální „záchranný“ důvod pro odmítnutí žádosti využitelný kdykoli v průběhu řízení o poskytnutí informace.
18. InfZ je kromě toho vystaven na zásadě, že informace se poskytují a důvody odepření představují výjimky, které je nutné vykládat úzce (srov. rozsudky NSS 1 As 96/2021-43 z 1. 4. 2022, 1 As 97/2009-119 z 16. 3. 2010 či 3 As 249/2022-35 z 7. 9. 2023). Judikatura NSS zároveň zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je prostředkem „ultima ratio“. Takový prostředek musí ze své podstaty povinné subjekty uplatňovat nanejvýš restriktivně (srov. rozsudky NSS 6 As 18/2026-45 z 1. 4. 2026, 9 As 26/2024-44 z 13. 6. 2024 a 1 As 239/2024-63 z 7. 11. 2024). Je-li § 11a InfZ výjimečným institutem a jeho aplikace je současně spojena s krátkou zákonnou lhůtou, odpovídá restriktivnímu výkladu závěr, že po jejím marném uplynutí již tento důvod odmítnutí uplatnit nelze.
19. Určitá nelogičnost spočívající v tom, že po uplynutí lhůty musí být posouzena i žádost, která byla od počátku zneužívající, aniž by bylo možné aplikovat § 11a InfZ, je spíše důsledkem zákonodárcem zvoleného způsobu ochrany žadatele. Tím je úzce vymezený a rychle uplatnitelný nástroj, nikoli kdykoli použitelná „otevřená klauzule“, po níž může povinný subjekt sáhnout tehdy, když v prvním kole neuspěl s jinou argumentací. Ustanovení § 11a InfZ navíc nelze chápat jako široce pojímanou obecnou zásadu zákazu zneužití práva, nýbrž jako zákonem výslovně upravenou konkretizaci tohoto principu pro oblast poskytování informací, která je spojena s vlastním procesním režimem, včetně časového omezení v podobě sedmidenní lhůty. Právě jejím prostřednictvím zákonodárce vymezil podmínky, za nichž lze institut zneužití práva podle § 11a InfZ uplatnit. Byl to přitom stát, který se touto lhůtou sám zavázal aplikovat uvedené ustanovení pouze v zákonem stanoveném časovém rámci, a nemůže tedy smysl této právní úpravy obcházet.
20. Soud si je vědom žalovaným odkazovaného rozsudku NSS 5 Ans 6/2009-82, podle něhož po zrušení rozhodnutí a vrácení věci prvostupňovému orgánu běží znovu lhůta pro nové rozhodnutí správního orgánu podle obecných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Uvedený závěr však podle názoru soudu dopadá na obecné lhůty pro vydání rozhodnutí, nikoliv na zvláštní lhůty konstruované jako podmínka uplatnění konkrétního důvodu rozhodnutí podle InfZ. Lhůta podle § 11a odst. 1 InfZ totiž není obecnou lhůtou pro rozhodnutí o žádosti – která musí v zájmu ochrany právní jistoty nutně existovat i v případě vrácení věci k dalšímu řízení – nýbrž specifickým časovým limitem pro použití výjimečného institutu. Její povaha je proto odlišná a její marné uplynutí nelze zhojit tím, že dojde ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání.
21. Byť si soud umí dobře představit, že se indicie vedoucí k závěru o zneužití práva žadatelem povinnému subjektu mohou plně vyjevit až později, např. v průběhu odvolacího řízení nebo až po rozhodnutí nadřízeného orgánu, je přesvědčen, že taková okolnost nemá rozhodující vliv

na podmínky aplikace § 11a InfZ. Taková okolnost by jistě mohla vysvětlit, proč povinný subjekt § 11a InfZ včas nepoužil, a může být významná pro posouzení dalších, budoucích žádostí téhož žadatele. Nemůže však podle názoru soudu zpětně změnit okamžik, k němuž § 11a InfZ váže možnost žádost odmítnout.

22. Shodného názoru na prekluzivní povahu lhůty je také odborná literatura, a to shodně oba hlavní komentáře k InfZ.¹ První z nich také výstižně vysvětluje, proč tomuto závěru neodporuje ani relativní krátkost lhůty: „Zneužití práva na informace může být zřejmé na první pohled, bez nutnosti nějakého složitějšího zkoumání, odůvodňování, analyzování apod. V takové situaci je 7 dní sice poněkud málo, na druhou stranu by pro sepsání krátkého rozhodnutí o odmítnutí žádosti z důvodu zjevného zneužití práva na informace mělo postačovat. V případě sofistikovaného zneužití práva pak obvykle závěr o tom, že žadatel právo na informace zneužívá, stejně nebude možné učinit již při první, druhé či třetí žádosti. Zneužívající úmysl žadatele se obvykle „vyjeví“ až po více podaných žádostech a plynutím doby. V takovém případě bude mít povinný subjekt reálně dostatek času, aby v pořadí x-tou žádost již odmítl s ohledem na předchozí přístup žadatele podle § 11a, tedy aby se vhodně předpřipravil.“
23. V neposlední řadě se k tomuto výkladu přihlásilo také Ministerstvo vnitra ve svém metodickém materiálu – „Informace ke změně zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, provedené zákonem č. 241/2022 Sb.“ Ministerstvo shledalo, že lhůta má prekluzivní povahu a že povinný subjekt může dovozovat zneužití práva žadatelem jedině při prvním vyřizování žádosti, nikoli až v „druhém kole“ (tj. až v závislosti na průběhu a výsledku např. odvolacího řízení u nadřízeného správního orgánu). Již při prvním vyřizování žádosti musí být z jejich okolností zřejmé, že žadatel svého práva zneužívá.²
24. VSZ v Praze aplikovalo tento prostředek až poté, co mu žalovaný ve zrušujícím rozhodnutí naznačil, že by s ohledem na svou rozhodovací praxi bylo možné věc posoudit též jako zneužití práva. Žalovaný na s. 4 napadeného rozhodnutí pak vyložil, že VSZ v Praze neodmítlo žádost opožděně mimo jiné proto, že se o indicích vedoucích k možnému závěru o zneužití práva dozvědělo až ve zrušujícím rozhodnutí. Ačkoliv tato okolnost sama o sobě nemá s ohledem na výše uvedené vliv na prekluzi možnosti aplikace § 11a InfZ, považuje soud za vhodné poznamenat, že určité indicie o vzorci žalobcem podávaných žádostí o informace, které má již k dispozici, vyplývaly již z jeho samotné žádosti. V ní žalobce výslovně uvedl: „PS: e-mail byl již uznán za ‚můj‘ a použitelný ke zasílání originálních dokumentů v rámci InfZ, a to rozhodnutími NSZ č. j. 1 Sin 301/2025-8 z 3. 2. 2025 (bod 16), VSZ v Olomouci č. j. SIN 201/2025-4 z 10. 2. 2025 (bod 24), MSP č. j. MSP-295/2024-OSV-OSV/2 z 10. 4. 2024 (body 22, 23, 24), ÚOOÚ sp. zn. UOOU-00545/25, atd.“ VSZ v Praze tak mělo v projednávané věci objektivní možnost ve lhůtě sedmi dnů ode dne přijetí žádosti podniknout kroky ke zjištění, zda žalobcem podávané žádosti o informace – týkající se dokumentů, jimiž již disponuje, či informací o nich – ve svém souhrnu naplňují důvod pro jejich odmítnutí podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ, a případně takové rozhodnutí vydat. V tomto smyslu může žalobcova žádost v projednávané věci představovat vodítko pro posouzení jeho jednání do budoucna.
25. S ohledem na vše shora uvedené soud uzavírá, že sedmidenní lhůta pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ve smyslu § 11a InfZ je lhůtou prekluzivní. VSZ v Praze vydalo rozhodnutí o odmítnutí žalobcovy žádosti podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ až 10. 11. 2025, tedy téměř dva měsíce po jejím přijetí (16. 9. 2025). Podmínky pro použití § 11a InfZ tak nebyly splněny a žalovaný měl prvostupňové rozhodnutí zrušit.
26. Soud proto dospěl k závěru, že možnost aplikace § 11a odst. 1 písm. b) InfZ v daném případě prekludovala, a povinný subjekt jej neměl vůbec použít. Z tohoto důvodu se již nezabýval

¹ 1) Furek, A., Rothanzl, L., Míšek, J., Ludvík, O. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2025, komentář k § 11a odst. 1, body 7-11. 2) Jelínková, J., Tuháček, M. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář*. Právní stav k 1. 1. 2026 [cit. 3. 6. 2026]. Dostupný v systému ASPI. Komentář I § 11, část I.

² Dokument je citován v později citovaném komentáři v systému ASPI.

námítkami směřujícími proti posouzení nepřiměřené zátěže jako jedné z forem zneužití práva. Veškeré žalovaným navržené důkazy se vztahovaly právě k této otázce, a proto je soud neprovedl a při rozhodování z nich nevycházel.

3.3. Jiné důvody pro odmítnutí žádosti a informační příkaz:

27. Poté, co neobstál důvod pro odmítnutí žádosti podle § 11a InfZ, soud vážil, zda by v posuzované věci mohl přicházet v úvahu jiný důvod pro odmítnutí žádosti. Zabýval se tím, zda je na místě postupovat podle § 16 odst. 6 InfZ, jenž soudu v případě zrušení přezkoumávaného rozhodnutí ukládá povinnost vydat informační příkaz, nejsou-li dány jiné důvody pro odmítnutí žádosti.
28. Jak vyplývá z rozsudku NSS 1 As 28/2010-86 z 17. 6. 2010: „*Úkolem soudu samozřejmě není, aby aktivně vyhledával důvody pro odmítnutí žádosti či nabízel důvody rozhodnutí o odmítnutí žádosti, jestliže důvody uvedené v rozhodnutí povinné osoby neobstojí (viz bod 21 rozsudku NSS ze dne 24. 3. 2010, č. 1 As 8/2010-65, ve věci Oživení, o. s.). Pokud však soud postupuje dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, musí zvážit, zda prima facie není dán některý z dalších důvodů pro odmítnutí žádosti. Pokud by tomu tak bylo, nemohl by zrušit obě správní rozhodnutí a nařídít povinné osobě poskytnout informaci žadateli (tj. postupovat dle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím), nýbrž by mohl toliko rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, event. odst. 3 s. ř. s.), v němž by povinná osoba zpravidla žádost opětovně odmítla, tentokrát však ze správního důvodu.*“
29. Pokud jde o *prima facie* důvody, zdejší soud se plně ztotožňuje s jejich výkladem, jak jej podal Krajský soud v Brně. Ten v rozsudku 31 A 84/2023-103 z 5. 3. 2025 (bod 26) konstatoval: „*Alternativními důvody pro odmítnutí žádosti, které se prima facie nabízí a který by měl soud zvážit, jsou takové důvody, jejichž existence se z obsahu správního spisu nějakým způsobem nabízí. Může jít jak o skutková tvrzení, tak o právní argumentaci, které v průběhu posuzování žádosti zazněly. Soud tedy nemá přímo vyhledávat nikým neuvážené skutečnosti či vytvářet zcela nové právní konstrukce. Nemusí ani výslovně zdůvodňovat nenaplnění všech zákonných vyluk (které navíc často zjevně nemusí s věcí souviset). Zároveň však musí mít otevřené oči a zvažovat vše, co zejména ze správního spisu zjistí.*“
30. Soud se proto blíže zaměřil na důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle § 11 odst. 6 písm. a) InfZ, neboť právě ten aplikoval povinný subjekt v prvním kole vyřízení žádosti a žalovaný se k němu z důvodu absence informace ve správním spise nemohl vyjádřit.
31. Podle tohoto ustanovení *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení nebo bezpečnostních sborů, která se týká předcházení, vyhledávání, odhalování nebo stíhání trestné činnosti nebo ochrany bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, pokud by její poskytnutí ohrozilo práva třetích osob anebo schopnost orgánů veřejné moci předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost, stíhat trestné činy nebo zajišťovat veřejný pořádek a bezpečnost České republiky.*
32. Požadovaná informace, jež je součástí správního spisu předloženého soudu, se týká dohledu VSZ v Praze nad dozorovou činností Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem při dodržování žalobcových práv ve výkonu trestu odnětí svobody. Konkrétně pojednává o tom, zda dozorující státní zástupce pochybil, když vyhodnotil podání došlé z žalobcovy e-mailové adresy bez zaručeného elektronického podpisu jako podání anonymní. Ze správního spisu ani z podání účastníků nevyplývá žádná indicie, že poskytnutím této informace mohlo dojít k ohrožení práv třetích osob či plnění úkolů orgánů činných v trestním řízení, a ani soudu není zřejmé, jak by k tomu mohlo dojít. Současně soud dospěl k závěru, že vedle tohoto důvodu odmítnutí žádosti žalobce není *prima facie* naplněn ani žádný další zákonem stanovený důvod z katalogu vyluk z poskytování informací.
33. Pro úplnost soud dodává, že správní orgány žádný jiný důvod pro odmítnutí žádosti nezmínily a existenci takového důvodu nenasvědčuje ani nic ve správním spise.
34. Žalobce požadoval poskytnutí informace v neanonymizované podobě na svou e-mailovou adresu.

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Štěpinová.

35. Podle § 4a odst. 2 InfZ poskytne povinný subjekt informaci žadateli způsobem odpovídajícím obsahu jeho žádosti. Žalobcem zvolený způsob poskytnutí informace odpovídá písm. a) citovaného ustanovení, v němž zákonodárce jako jeden z demonstrativně vyjmenovaných způsobů uvádí sdělení informace v elektronické podobě. Tento způsob poskytnutí informace je v projednávané věci možný a povinný subjekt neuvedl, že by pro něj představoval nepřiměřenou zátěž (u zaslání jednoho dokumentu e-mailem si to lze ostatně představit jen obtížně).
36. Soud si je vědom skutečnosti, že žalobce v současnosti vykonává trest odnětí svobody ve věznicí, kde nemá k e-mailu přístup (dříve tomu ovšem bylo jinak, srov. rozsudek NSS č. j. 5 As 254/2025-85 z 29. 5. 2026). Podle jeho tvrzení však e-mail obsluhuje jeho „přítel na telefonu“, který na jeho pokyn rozesílá podání a další dokumenty. Požadovaný dokument obsahuje osobní údaje žalobce, avšak nikoli jiných osob. Pokud k ní tedy získá přístup třetí osoba na žalobcovu výslovnou žádost, není to na překážku ochraně osobních údajů, jelikož se tak stane se souhlasem subjektu osobních údajů.
37. Stejně tak soud nepřehlédl, že žalobce požadovanou informaci již fakticky získal v listinné podobě v režimu zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, a mohlo by se proto jevit, že s ohledem na její duplicitu není důvod, aby soud nařizoval povinnému subjektu její opětovné poskytnutí (srov. rozsudek NSS 5 As 170/2019, č. 4020/2020 Sb. NSS ze 17. 4. 2020, bod 43). Žalobce však vysvětlil, že tato forma zachycení informace pro něj není účinně využitelná ve smyslu § 4a odst. 3 InfZ. Kvůli své nemajetnosti si totiž nemůže dovolit poplatky za kopírování listin ve vězení, což omezuje jeho procesní možnosti v jiných správních a soudních řízeních, která vede nebo v budoucnu povede k ochraně svých práv. Ostatně i žalovaný uvedl, že žalobce je mimořádně aktivní podatel a vede souběžně více řízení, a tato žalobcová tvrzení nijak nezpochybnil. Soud nadto považuje tyto důvody za věrohodné i objektivně odůvodněné, neboť listinná forma dokumentu může v konkrétních poměrech žalobce skutečně omezovat jeho efektivní procesní využití, a proto uzavírá, že ani skutečnost, že žalobce již má požadovanou informaci v listinné podobě k dispozici, nepředstavuje důvod pro nevydání informačního příkazu.
38. Soud proto přikázal VSZ v Praze, aby žalobci poskytlo požadovanou informaci, tedy sdělení č. j. VDT 1098/2025-4 z 8. 7. 2025, v neanonymizované podobě na jeho e-mailovou adresu. Lhůtu pro poskytnutí informace pak soud stanovil v zákonem maximální předpokládané délce, tj. 15 dnů od doručení tohoto rozsudku povinnému subjektu, který sice není účastníkem řízení, ale rozsudek mu soud také v souladu s § 16 odst. 6 větou druhou InfZ doručí.

4. Závěr a náklady řízení.

39. Právo VSZ v Praze aplikovat důvod pro odmítnutí žádosti o informace podle § 11a odst. 1 písm. b) InfZ prekludovalo. Povinný subjekt se proto měl zabývat existencí jiných důvodů pro odmítnutí žádosti, anebo žádosti žalobce vyhovět a informaci poskytnout. Z těchto důvodů soud shledal žalobu důvodnou a napadené i prvostupňové rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil.
40. Současně soud *prima facie* neshledal jiné důvody pro odmítnutí žádosti žalobce. Proto ve smyslu § 16 odst. 6 InfZ nařídil VSZ v Praze požadovanou informaci v neanonymizované podobě poskytnout na žalobcovu e-mailovou adresu, a to ve lhůtě patnácti dnů ode dne doručení rozsudku.
41. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s., podle kterého účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě byl úspěšný žalobce, jenž však nebyl v řízení zastoupen, byl zcela osvobozen od soudních poplatků a neprokázal ani vznik jiných nákladů řízení, jejichž náhradu by mu soud mohl přiznat. Žalovaný v řízení úspěšný nebyl, proto nemá na náhradu nákladů právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 16. června 2026

JUDr. Jaromír Klepš v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Simona Štěpínová.